

Prettig kennismaken.

Een exclusief interview met een nieuwe wijkbewoner

Clemens Cornielje, Commissaris van de Koningin in de provincie Gelderland.

Sinds de zomer van 2007 is onze Commissaris van de Koningin, Clemens Cornielje, één van de bewoners van de wijk Alteveer-Cranevelt. Wie is hij? Waarom koos hij van de 4995 km² waarover zijn domein zich uitstrekt nu juist de 0,85 km² van onze wijk als zijn woonplek? Voelt hij zich hier al thuis? Is zijn penthouse slechts een platform van waaruit hij met een weidse blik ver over de wijk heen naar heel Gelderland kijkt of is hij ook wijkbewoner, die op het winkelpointje broodjes koopt en een biefstuk van De Haas? Kijkt hij ook in onze wijkkrant of gaat die meteen bij het oud papier?

Vragen genoeg om onze nieuwe buurman eens uit te nodigen voor een interview in de rubriek Prettig kennismaken. Tot ons genoegen gaat hij zonder aarzeling op onze uitnodiging in, maar als plaats van handeling kiest hij toch liever zijn werkkamer in het provinciehuis dan een plaats onder de schemerlamp in zijn privé domein.

In het eerste deel van het interview spreken we met hem over zijn nieuwe huis, de buurt en zijn functie.

Hij oogt jong en energiek. De ontvangst in zijn prachtige ruime werkkamer is hartelijk. De grote ramen bieden uitzicht op de Rijn. Over de John Frostbrug zoekt het verkeer zijn weg door de grijze decemberochtend. We nemen plaats in de comfortabele zithoek. Er komt koffie.

Een interview voor het wijkblad Craneveer. Misschien is dit wel het meest nederige blad waarvoor u als Commissaris van de Koningin ooit een interview heeft gegeven?

(Hij is meteen alert): “Nou, nederig blad? Die woorden zou ik niet voor mijn rekening willen nemen. Werk in de wijken is echt heel belangrijk en zeker niet iets om geringschattend over te doen. Ik kan u vertellen dat mijn politieke loopbaan ooit begonnen is als lid van de wijkraad van Beinum, een wijk in Doesburg en ik kan u zeggen dat ik daar indertijd veel van geleerd heb.”

Hoe bevalt het wonen op Altevelt?

(Zonder aarzeling:) “Fantastisch!! Het huis is natuurlijk zeer comfortabel en ruim, misschien wel te ruim voor twee mensen, maar vergeet niet dat ik voor mijn functie ook vaak gasten moet ontvangen. En het uitzicht is schitterend. We kijken vanaf ons balkon ver weg over het ziekenhuis en Sonsbeek. We hebben op deze plek het goede van twee werelden, de stad en de natuur. Binnen een kwartier fietsen we naar het centrum met alle voorzieningen. We hebben een leuk winkelpointje vlakbij huis en als we dat zo willen houden dan moeten we daar natuurlijk ook af en toe boodschappen doen. Het is een mooie buurt, waarin je het gevoel krijgt ook een beetje buiten de stad te wonen. Geheel door groen omgeven. Dat is toch wel de charme van Arnhem. De parken, groenstroken, landhuizen, en landschappelijke kwaliteit. Mijn vriend en ik houden zeer van wandelen en fietsen en we hebben de wijk en de bredere omgeving inmiddels te voet en op de fiets al aardig kunnen verkennen. Verder is het een ideale plek, gezien de uitvalswegen en openbaar vervoersvoorzieningen. We zijn dus heel blij met onze keuze.”

Was het moeilijk om een plek als deze te vinden?

“We hebben eerst wat zitten dubben of we ergens buitenaf zouden gaan wonen of in de stad. En eigenlijk kwamen we bij toeval achter de bouw van dit appartement. Er was echter één probleem. Het was al verkocht. Dus we hadden ons er al mee verzoend dat we achter het net

hadden gevist. Maar ineens bleek die koop niet door te gaan en heeft de makelaar ons alsnog benaderd. Toen hebben we niet lang gearzeld. We zijn in augustus in het huis gegaan, als laatste van alle bewoners.”

U wilt een commissaris zijn die dicht bij de mensen staat. Bestuur en beleid is op uw niveau echter nogal abstract. En als u ‘gewone mensen’ tegenkomt is er – of u dit nu wilt of niet - steeds het decorum van uw functie. Mensen zetten hun beste beentje voor, want ze maken graag een goede indruk. Hoe breekt u daar doorheen en komt u tot gesprekken van mens tot mens over dagelijkse ervaringen en problemen?

Tja, ik herken natuurlijk wel iets van wat u zegt. Ik ben nu twee jaar Commissaris van de Koningin en wil graag de problemen en de mensen zien. Dat betekent dat je ook veel op werkbezoek gaat. Natuurlijk kent mijn functie ook een formele rol, maar dat is maar een klein deel. De inhoudelijke kant, 95 %, is veel omvangrijker en die trekt mij ook het meest. Zo ga ik morgen naar de gemeente Neerijnen om de problematiek van de huisvesting van Poolse bewoners te bespreken. Er zijn ook binnen de vele werkbezoeken die op mijn programma staan altijd wel onofficiële momenten waarop je kunt proberen om contacten van mens tot mens te leggen en over concrete ervaringen te spreken. En als mensen een veel te mooi beeld proberen te geven van zichzelf of van de werkelijkheid, dan kijk ik daar denk ik snel genoeg doorheen. Ik probeer ook zoveel mogelijk deelgenoot te zijn van hele concrete en laagdrempelige activiteiten. Zo heb ik bijvoorbeeld recent in onze wijk een kinderopvanglocatie, de Wolvenbende, geopend in het bos. Een prachtige plek voor kinderen om te spelen en te genieten van de bosrijke omgeving.

Wat vindt u het meest boeiende aspect aan uw huidige ambt?

Het is een bevoorrechte positie, ik zeg wel eens de mooiste baan die er is. Gelderland is de mooiste provincie. Dat zeggen al mijn collega’s natuurlijk ook van hun provincie, maar alleen ik heb gelijk. Het heeft mooie natuurgebieden, een afwisselend landschap met de rivieren en ook cultureel is er veel te doen. Ik ben voorzitter van het college en heb de portefeuille Veiligheid. Verder heb ik een paar nevenfuncties. Zo ben ik bijvoorbeeld voorzitter van de Middelbare en Lagere Groene Onderwijs Instellingen, zeg maar het land- en tuinbouwonderwijs. Dat was ik al een tijdje. Ik doe ook dat met veel liefde uit betrokkenheid met het onderwijs.”

In het volgende nummer het vervolg van het interview waarin we verder met de heer Cornielje spreken over zijn vrije tijd, zijn hobby’s en ook zijn rol in de totstandkoming van het Nationaal Historisch Museum.

Wat doet u graag in uw vrije tijd?

Mijn vriend en ik lopen en fietsen graag. Vaak zetten we de fietsen op de auto, rijden een stukje en dan maken we een fietstocht van een aantal uren. Zo kun je mooie tochten maken in de Achterhoek en op de Veluwe. Verder wandelen we graag in de parken en bossen waar Gelderland zo rijk aan is.

Voor mooie vakanties hoeven we niet zo nodig naar andere continenten. Onze vakanties bestaan veelal uit wandelvakanties en stedentrips in Europa. Ook gaan we graag op wintersport, hoewel ik door enige hoogtevrees geen goede afdaler ben op ski’s. Wel geniet ik van de lange tochten die we op ski’s maken in de wintersportgebieden.

Voor mijn werk kom ik ook in het buitenland. We hebben bijvoorbeeld goede betrekkingen met China. China ontwikkelt zich zoals u weet in een enorm tempo. De Gouverneur van de provincie Shandong is recentelijk in Gelderland op bezoek geweest en wij zijn ook daar

geweest. Die provincie telt 92 miljoen inwoners. Dat is nogal wat vergeleken met de twee miljoen inwoners van Gelderland. Maar we kunnen veel voor de regio daar betekenen, bijvoorbeeld met onze kennis van weg- en waterbouw. Verder is het goed voor ons bedrijfsleven.

Dossierkennis, daar staat u om bekend en dat betekent veel lezen, maar leest u ook wel voor de lol?"

Lezen heeft bijna altijd met mijn werk te maken. Vrije tijd is schaars en lezen in de vrije tijd, dat komt er veel te weinig van. Er zijn ook geen speciale auteurs of genres. Bovenaan op de stapel boeken die ik gekregen heb ligt een biografie over Bill Clinton, maar die is vuistdik en moet wachten tot een vakantie. En dan nog. Als ik in mijn eerste vakantiedagen een boek lees betrap ik mij erop, dat ik dan lees alsof het een werkdocument is, gehaast samenvattend.. . Waar ben ik nu eigenlijk mee bezig, denk ik dan.

We willen wel iets over uw verleden weten. Wat is uw eerste herinnering?

Tjonge dat zal iets geweest zijn in de tijd dat ik een jaar of vier was, denk ik, maar dat weet ik echt niet meer hoor

Ik ben geboren in Lobith in de Tolhuisstraat en heb daar mijn kinderjaren doorgebracht als jongste in een gezin met vier kinderen. Lobith was toen een traditioneel katholiek dorp met een hechte gemeenschap. Mijn vader was er gemeentesecretaris en is later burgemeester geworden in Angerlo. Doordat wij vlak over de gemeentegrens in Doesburg woonden, kon ik daar politiek actief worden. In Doesburg zou dat gezien het burgemeesterschap van mijn vader onmogelijk geweest zijn. Ik werd toen assistent van de VVD in de gemeenteraad van Doesburg en zat in de wijkraad Beinum. Van daaruit ken ik het wijkwerk dus goed, en waardeer dat ook zeer.

Ja, de VVD was toen een heel bewuste keuze. Het was de tijd van de ontzuiling en ik had me juist bevrijd uit mijn eigen zuil. Zo voelde dat. Keuze voor de PvdA lag voor mij niet voor de hand, want dat leek me teveel op een nieuwe zuil. Ik werd lid van de VVD, ook dat was voor een jongeling in die tijd misschien geen voor de hand liggende keuze. Maar het was de glorie van Hans Wiegel en het appel voor een vrije keuze sprak mij enorm aan.

Ondertussen bezocht ik het Liemers College in Zevenaar en de lerarenopleiding biologie en wiskunde in Nijmegen. Ik ben leraar wiskunde geweest in Bemmelen en Arnhem, maar er was in die tijd geen grote toekomst voor jonge leraren. Vanuit mijn politieke activiteiten ben ik daarom naar Den Haag gegaan. Eerst als beleidsmedewerker onderwijs van de VVD en in de jaren die volgden kreeg ik uiteenlopende functies in de fractie. Dat resulteerde in het Kamerlidmaatschap in '94. Van 1998 tot 2002 was ik vice-voorzitter van de liberale fractie. En toen dus in 2005, als kroon op het werk, de stap naar Commissaris van de Koningin in Gelderland.

Laatste vraag. We hebben al het Openluchtmuseum en Burgers Zoo als grote nationale attracties in onze achtertuin. Als alles goed gaat, komt er straks ook nog het Nationaal Historisch Museum bij. U hebt daarbij op de achtergrond een belangrijke rol gespeeld. Hoe hebt u dat gedaan?

Samen met burgemeester Krikke en Jan Vaessen van het NOM hebben we de lobby voor Arnhem ingezet. En met succes. De doorslag is volgens mij dat het een laagdrempelig museum wordt en dat we het op korte termijn kunnen neerzetten. Het moet toegankelijk zijn voor een breed publiek en we hebben een goed doordacht concept.

Mijn rol heeft vooral gezeten in het bewerken van de Tweede Kamer. Ik heb daar mijn contacten en die gebruik je dan.

Hoe verloopt dat lobbyen nu concreet? Kunt u daar eens wat voorbeelden van geven?
(Glimlach): Je moet de partijen de goede argumenten aanreiken en dat zijn argumenten waar zij gevoelig voor zijn. Voorbeeld: terwijl ik in de Tweede Kamer op bezoek was bij John Leerdam, van de PvdA, krijgt hij een journalist van de Volkskrant aan de telefoon over het Historisch Museum. Ik vroeg hem toen of ik die journalist ook even mocht spreken. Ik zei toen tegen die journalist dat de PvdA natuurlijk voor een laagdrempelig concept zou stemmen, dat afgestemd is brede lagen van de bevolking: dus Arnhem. En dat ik me niet kon voorstellen dat de PvdA anders zou stemmen, maar dat de journalist dat uiteraard het beste aan John Leerdam zelf kon vragen. Die kon dat op dat moment natuurlijk niet meer tegenspreken. Zo neem je kleine stapjes en uiteindelijk hebben we het gered.

We betuigen onze dank. Hij heeft alle tijd voor ons genomen. We zijn meer dan een uur bij hem geweest. Als we ons naar de deur begeven, wil hij weten wat wij doen voor de kost. Heel geïnteresseerd is hij; een echte mensenmanager.

Henk Wagenaar
Ysbrand Graafsma